

ANGELJČEK

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Št. 12.

Ljubljana, dné 1. decembra 1898.

VI. tečaj.

Prvo sv. obhajilo.

14. Po prvem sv. obhajilu.

Nezusa Kristusa, Zveličarja, ki je pravi živi Bog in človek skupaj, si prejel, ljubi otrok, pri prvem sv. obhajilu. Zapustil ti je nebeške milosti. Ohrani to, kar imaš! Ohrani posvečujočo milost božjo vse svoje življenje; ona je svatovsko oblačilo, ki je mora imeti vsakdo, kdor hoče priti v nebeško veselje. Zato poslušaj, kako so ravnali dobri otroci po prvem sv. obhajilu.

1. Dan prvega sv. obhajila je svet dan in mora biti popolnoma Bogu posvečen. Deček **Dominik Savio**, gojenec v zavodu sv. Frančiška Saleskega v Turinu, je bil tako pobožen in zbran na ta dan, da ni vedel, ali je v nebesih ali na zemlji. Ves dan je pobožno preživel, in prvo sv. obhajilo je bilo začetek njegovega bogoljubnega življenja, ki mora biti v vzgled vsakemu kristijanu. Kadar so pozneje v družbi govorili o tem presrečnem dnevu, vselej mu je zasijalo preživo veselje na obličju. Dominikovo življenje je popisal njegov

predstojnik, ki je v dečkovi molitveni knjižici našel listek, na katerem je bilo napisano to-le: Trdni sklepi, ki sem jih naredil jaz Dominik Savio l. 1849, ko sem bil prvič pri sv. obhajilu. 1. K spovedi bom šel prav velikokrat in k sv. obhajilu bom pristopil, kadar mi bodo spovednik dovolili. 2. Nedelje in praznike bom posvečeval. 3. Moja prijatelja bodeta Jezus in Marija. 4. Raje umrjem, kakor bi grešil. — Te sklepe je kot deček in mladenič večkrat ponavljal in po njih je vravnal vse svoje življenje.

Ljubi otrok! Kako lep vzgled ti je Dominik Savio. Koncem poduka za prvo sv. obhajilo ali vsaj danes — na dan prvega sv. obhajila si gotovo zapisal trdne sklepe. Popoludne, ko se greš zahvalit Jezusu za neskončno ljubezen, da je prišel k tebi, in ko greš pozdravit in počastit ljubo Devico Marijo, ponovi v cerkvi te sklepe. Tako stori vselej na dan sv. obhajila.

2. Shrani dobro spominek prvega sv. obhajila! — Bogoljubna deklica **Honorija** je skrbno shranila vse, kar je rabila najlepši dan svojega življenja, obleko, knjige, rožni venec itd. Večkrat je vse to ogledovala in spoštljivo poljubovala. Ko so jo vprašali, zakaj tako dela, je rekla: „Posebno veselje imam nad tem. Vse to me spominja na dan, ko sem prvič prejela Zveličarja. Kako sem bila takrat srečna! Ako te stvari sedaj pregledujem, zdi se mi, kakor bi zopet okusila nekoliko te sreče.“ — Na dan prvega sv. obhajila je Honorija prisrčno prosila ljubega Zveličarja, da bi preje umrla, kakor bi zgubila nedolžnost. Jezus je uslišal to njeno prošnjo in vzel Honorijo k sebi v sveti nedolžnosti, ko je dopolnila komaj petnajsto leto.

Ljubi otrok! Ohrani belo obleko nedolžnosti. Kako neizmerno tolažilno in veselo bo kdaj vstopiti v tej obleki pred sodnji stol Jezusa Kristusa.

3. Něk vpokojen **stotnik** je svojim prijateljem, ki so ga prišli obiskat, pokazal na steno, kjer je viselo sveto razpelo mej dvema podobama v lepih, novih okvirih. „Za te dve podobi“, pravi stotnik, „sem dal narediti nova okvira. V enem okviru je moje častniško spričevalo, ki me spominja zvestobe do cesarja, v drugem pa je spominek — že zakajen in večkrat s

potom premočen; to je spominek mojega prvega svetega obhajila. Povsod sem ga imel pri sebi; v vojaškem taboru je bil na mojih prsih noč in dan. Večkrat sem imel hude skušnjave. Tedaj sem dejal svojo roko na srce in začutil podobo, ki me je spomnila najlepšega dne mojega življenja. Tako sem skušnjava premagal; — spominek prvega sv. obhajila mi je kažipot v nebeško domovino.“

Tudi tvoj spominek, srečni prvoobhajanec, te bo opominjal na trdne sklepe, ki jih boš naredil na dan prvega sv. obhajila. Vsako leto na ta dan pristopi k mizi Gospodovi in zahvali Zveličarja za neskončno milost. Prvo sv. obhajilo je najbolj odločilen dan v vsem tvojem življenju in podlaga vsakemu napredku v dobrem. Z enakim veseljem se tega dne spominjajo preprosti in mogočni, ljudje, ki si kruh služijo s svojimi rokami, in kronane glave. Sami sv. oče Leon XIII. vidni poglavar svete katoliške cerkve — so leta 1896 sv. Alojzija dan prav slovesno praznovali petinsedemdesetletnico svojega prvega sv. obhajila. Podelili so za ta dan popolni odpustek vsem, ki so prejeli sv. zakramente in molili po Njih namenu, gotovo iz hvaležnosti za milosti, ki so jih prejeli ta dan kot jednajstletni deček. Sv. oče so od mladega dobro porabljali vse te milosti; Bog jim je pa dajal vedno novih. Prvo sveto obhajilo je bilo začetek njih pobožnosti in svetosti.

Al. Stroj.

Punčika pripoveduje.

(Spisal *Karol Mak.*)

Naša Fanica je imela punčiko in dala ji je lepo ime „Micika.“

Dolgo časa že ni imela punčike naša Fanica. Prejšnjo je najprvo omazala in razdrapala, potem pa je še izgubila, kolikor je je ostalo. Do sv. Miklavža in do Božiča je bilo še daleč, mati pa ji niso hoteli kupiti nobene, dokler ji sv. Miklavž katere ne prinese. In takó bi bila ostala naša Fanica Bog ve koliko časa brez punčike, če bi slučajno ne našla svoje „Micike“.

Da, našla jo je.

Igrala se je nekoč pred hišo; kar ugleda na cesti nekaj rdečega, blatnega in pa drobno ročico, ki je molela kvišku, komaj do komolca odeta z ostankom umazane srajčke.

Uboga punčika! Kakor je presodila Fanica, povozil jo je bil celó nekdó čez noge ter ji še bolj raztrgal krilce, ki je bilo že takó zadosti zamazano in obrabljeno. Na glavici ni bilo več nikakega noska in tudi jedno uho je bilo odtrgano. Prstkov ni bilo na desni roki nič, na levi pa sta ostala samo še dva.

In Fanica se je usmnila uboge povožene punčike, vzela jo je v naročje in nesla v hišo. Tam jo je oče-dila, kolikor se je dalo; izprala ji je krilo, da je bilo zopet lepo rdeče, skoro kakor prej; umila ji je razbiti obrazek, zravnila ji laske ter jo naposled prepasala s svetlim višnjevim trakom.

Tako je imela Fanica punčiko, zakaj nihče ni vedel povedati, kdo da bi jo bil izgubil. In kakor smo že zapisali, dala ji je lepo ime „Micika.“

Fanica je imela „Miciko“ silno rada. Vodila jo je s seboj, kadar je šla z materjo na cesto; nosila jo je na vrt, kjer sta se skupaj igrali; dajala ji je majhne deleže od svojega zajutreka, od kosila in večerje; in kadar je legla spat, vzela jo je s seboj na posteljo, prekrizala jo na čelu, ustnih in prsih ter jo odela z gorko odejo.

In mislite si, kaj se je sanjalo Fanici neko noč, ko je spala „Micika“ poleg nje!

Ta majhna Micika vstane in sede na vznožje, — kar sama, kot da je resnično živa.

In Fanica pravi:

„Ti, Micika, ki si hodila že veliko po svetu, povej mi kakšno lepo povest!“

In „Micika“ je odgovorila:

„Ali hočeš, Fanica, da ti pripovedujem, kakó se je godilo z menoj, predno si me našla na cesti?“

„Le pripoveduj!“ dejala je Fanica.

In punčika je pripovedovala:

„Oj Fanica, jaz sem videla v svojem življenju veliko ljudij in veliko lepih krajev!“

Najprvo nas je ležalo mnogo, mnogo skupaj za svetlim, visokim steklom velike prodajalnice. Ta prodajalnica je bila v mestu. In zraven nas je bilo toliko družih lepih stvari: konji, zlati vozički, rdeči vojaki s sabljami in bobni, velike trobente in celo majhne hišice, — in še vse polno družega. Takó smo ležale mirno in se potihoma pogovarjale mej sabo. Po cesti pa so hodile druge punčike, tako velike kakor ti, Fanica, in še večje. Postajale so pred izložbo ter nas ogledovale. Me pa smo vse slišale, kaj so govorile. Vsaka bi nas bila rada imela in vse so želele, da bi nas sv. Miklavž prinesel ponoči v njihovo sobo.

In pozimi, ko je bil zapadel prvi sneg, prišla je v prodajalnico neka gospa ter me vzela izmed tovarišic. Ogledovala me je od vseh strani ter me božala po obrazu in po krilu. Prodajalec pa me je zavil v svilen, rdeč papir, da nisem videla nikamor. Vse je bilo temno krog mene. Gospa me je vzela s seboj in ko sva prišli na cesto, zazeblu me je prav hudó. Oblečena nisem bila kar nič toplo; niti za vratom nisem imela gorke rute, niti robca ali čepice na glavi.

Naposled prideva domov in gospa me je odvila iz papirja.

Oj, Fanica, to je bila prelepa soba. Vse v svili in v žametu in velika zrcala v zlatih okvirjih so visela po stenah. Po tleh pa so bile pregrnene mehke preproge.

Gospa me je izročila svoji hčerki, ki je bila odtlej moja gospodinja. To je bila taka punčika, kakor si ti. In tudi tako pridna je bila. Ime ji je bilo Ninica. Kakó se me je razveselila, kakó se je zahvalila gospej, svoji mami! Takoj me je položila v lep voziček na mehko posteljico, ter me odela s svetlo, svileno odejo. Vozila me je neprestano iz sobe v sobo . . . iz sobe v sobo. Vzela me je zopet iz posteljice ter me pestovala v naročaju in zibala. Dajala mi je kave in mleka ter me kmalu s samo kavo vso polila in zamazala.

Tako rada me je imela Ninica prve dni. Potem se me je naveličala. Nič več me ni vozila iz sobe v sobo, nič več me ni pestovala in zibala, niti mi ni dajala več kave vsako jutro. Časih me ni pogledala ves

dan in igrala se je z drugimi stvarmi, ki so ji bolj ugajale, kakor jaz. In ležala sem sama in zapuščena tam v kotu med polomljenimi in obrabljenimi igračami. Nikogar ni bilo, da bi se kratkočasil z mano.

Nekoč pa se je bila spomnila name. Hitela je po sobi gor in dol, prevračala vse navskriž in jokala. „Kje je moja punčika, kje je moja punčika?“ Vsi so me iskali: Ninica in njena mama in njen ata. Samo tjá ni pogledal nihče, kjer sem ležala . . .“

„Zakaj pa se nisi oglasila?“ prašala je Fanica.

„Ej ti Fanica!“ odgovorila je punčika. „Kakó se bom oglasila, ko sem vendar punčika! Kdaj pa si še slišala, da bi se kakšna punčika oglasila, kadar jo kdo kliče? . . . Nò, takó so me torej iskali in naposled so me našli . . . To je bil zadnji dan, da me je imela Ninica rada in tisti večer sem spala poslednjikrat na mehki posteljici. Potem pa je čisto pozabila name. Vrgla me je v kot nazaj in nič več me ni iskala.

Nekega dné pa me je vzela gospa in me podarila drugi punčiki, katera ni imela toliko lepih igrač, kakor jih je imela Ninica. Ali dobro se mi je godilo pri moji novi gospodinji, — prav takó, kakor pri tebi. Ime pa ji je bilo Pepica. Spala sem pri nji na postelji in dajala mi je zjutraj mleka in kruha. Podnevi pa me je držala za roko ter me vodila po sobi in po dvorišču. Tam smo imeli tudi majhnega, lepega mucka, ki se je igral z nami. Nekoč pa me je oprasnil po krilu in Pepica ga je udarila po tačici. Potem me mucek ni nič več rad imel.

A tudi Pepica se me je naposled naveličala, četudi ni takó čisto pozabila name, kakor Ninica; zató ne, ker ni imela toliko igrač . . . Kadar me je vodila s sabo na dvorišče, ni več takó natanko pazila, da bi mi ne storil kdo kaj žalega. Drsati sem morala z nogami po pesku; druge punčike so me metale iz naročja v naročje, časih pa sem morala dolgo časa ležati sama na blatnem pesku. Če bi imela Pepica še kako drugo takó majhno punčiko, vrgla bi me bila v kakšen kot ter se ne zmenila več zame.

Na mojo srečo pa jo je posetila tiste dni njena sestričina, ki je doma tukaj v vaši vasi, Fanica. In

Pepica me je podarila svoji sestričini, ki me je odpeljala še tisti dan s seboj na vas.

Koliko lepega sveta sva videli na tem potovanju. Travniki, polja in gozdi in lepe bele hiše, — povsod drugače in povsod lepše. Naposled pa sva prišli domov.

Tam je bilo življenje!

Moja tretja gospodinja, — ime ji je bilo Ančika, — imela je še tri sestrice. Jedna je bila malo večja, drugi dve pa sta bili manjši. In vsaka izmej njih je že imela svojo majhno punčiko, a jaz sem bila mej vsemi najlepša. Takó je dejala Ančika.

Niso se me mogle nagledati. Najmanjša sestra je zmirom jokala, kadar me je katera druga vzela v naročje. Ančika pa ni pustila, da bi me vse metale po rokah, pestovale me ter mi dajale kosila. Brez prestopanka je bil v hiši prepir in jok, mati pa so prigovaljali, mirili in opominjali. Godilo bi se mi dobro, toda preveč sem bila utrujena, ker so se vsak trenotek pulile zame. Pri tem pa je tudi zelo trpela moja obleka. Krilo je bilo že čisto zamazano, trak sem izgubila iz las in srajčka se je vsa raztrgala. Tudi umili me že niso dolgo časa in prah se je nabiral na mojem obrazu in na rokah.

Bog vé, kako bi se bilo še godilo z menoj, da me ni pustila Ančika nekoč pred pragom, ko so jo mati poklicali v hišo. Ležala sem tam prav malo časa; kar pridejo mimo šolarji s knjigami v rokah. Nekdo skoči k meni, vzdigne me od tal ter pokaže svojim tovarišem. Vsi se na ves glas zasmеjejo ter pobegnejo, mene pa vzamejo s seboj. Kaj so počeli med potjo z menoj, ubožico! Zaganjali so me drug v družega, ter metali visoko v zrak. Priletela sem na občestni kamen naravnost z obrazom in temno se mi je naredilo pred očmi . . . Naposled, ko se zopet zavem, ležim v jarku. Ali kakšna! Izgubila sem jedno oko, ves nosek in tudi jedno uho. Vsa moja obleka je bila razpraskana in razdrapana . . . Opoldne pa, ko so se vračali šolarji domov, opazi me zopet isti šolar, ki me je bil zjutraj vzal izpred praga, ter me zaluči daleč v stran, da sem priletela naravnost pred vašo hišo. Tam pa si me našla ti, Fanica!“

Takó je pripovedovala punčika.

A ko se je zjutraj Fanica prebudila, ni vedela od vse te povesti prav ničesar več. Niti besedice se ni spominjala. Zato tudi punčike ni vrnila Ančiki,

njeni prejšnji gospodinji ... Imela jo je rada, kakor prej, pestovala jo je in zibala in še do danes se je ni naveličala.

Mojemu Jezuščku v jaslicah.

Tebe, moj Jezušček, v jasliah častim,
V slavo ti strunice vbiram;
Tebe le ljubim, le tebi živim,
Za te naj, Ješček, kdaj vmiram.

Tvoje solzice mi srce mečé,
Ki jih, o Detece, točiš,
Ker mi je znano, da tudi zamé
Milo obličjice močiš.

Prišel si záme v trpljenje na svet,
Záme si pustil nebeštvo,
Záme si v jasliah mraza prevzet,
Se pokoriš za človeštvo.

Angeljski zbori pojó se čudeč,
Ješček! ponižnosti tvoji,
Družba pastirčkov te móli goreč,
Detece Božje v povi.

Ti, o moj Stvarnik zemlje in nebes,
Rojen kot hlapček si reven,
O, naj posnemam, moj Ješček, te res,
Naj bom ponižen, pohleven.

Mati presveta in Jožef očak
Strežeta tebi vesela;
O, da bi njima i jaz bil jednak,
Záte mi duša se vnela!

Ješček! pri jasliah tvojih klečim,
V slavo ti strunice vbiram,
O, naj te mólim, te ljubim, častim,
Záte naj, Ješček! kdaj vmiram.

Rad. Silvester.

Iz življenja Poličarjevega Francka.

Morda se še spominjate, dragi prijatelji, Poličarjevega Francka, o katerem sem vam pravil lansko leto, kako je skušal posneti podpis svojega dobrega očeta? Takrat sem rekel, da se je poboljšal. Toda, človek ne ve vsega; in zato moram danes, čeprav nerad, pripoznati, da sem se zmotil, in sicer zelo zmotil. Res je bil Francek lani do konca šolskega leta priden in marljiv, in njegovo spričevalo ni bilo baš najslabše. Ali letos, letos —! Francku nemirna in nagajiva kri ne dá pokoja in to mu ni zapisano v dobro ne pri gospodu učitelju, ne pri stariših. A jaz vam povem vse odkritosrčno in po vrsti, da se bo sramoval in se skrtil doma za peč poln kesanja in dobrih sklepov poboljšati se.

Prav za prav je Francek letos že učen mož. — Saj je že v četrtem razredu, kjer se pripravljajo in učijo za latinske šole. Ali kaj pomaga človeku učenost, če nima modrosti, pač pa polno glavo norosti! Vidite, baš Franckova učenost je bila kriva, da je padel.

Franckova učenost se kaže posebno v risanju. Splošno se namreč trdi, da je Francek dober risar, in mi moramo pač verjeti, zlasti še, ker Poličarjev Francek ne skriva svojih zmožnostij, ampak prav rad pokaže s kakim ogljem na steno, kaj vé in zna. Nenavadno dobro riše pred vsem ljudi, pa tudi živali mu ne gredo slabo izpod rok. On vas portretira v malo trenutkih. Velik krog, iz katerega mole črte na vse štiri strani sveta — in truplo z rokama in nogama je gotovo. Nanj pride nekoliko manjša kroglja, ki predočuje glavo. V to se naredi nekaj pik, ki pomenijo oči, usta, nos — in evo vam dogotovljene slike!

Nekako tako je bilo tudi to pot. V šoli je gospod učitelj baš razlagal slovensko slovnico, jednega izmej tistih predmetov, katere je Francek najmanj spoštoval. Ob tem se je dolgočasil, strašno dolgočasil. „Kaj mi mari ti osebkni in dopovedki?“ tako si je mislil Francek, in gledal, kje bi se mogel nekoliko poigrati.

In vzel je v roke svinčnik in odprl zvezek. Prav počasi je listal po njem, da bi ga ne čul gospod učitelj,

dokler ni prišel do konca. Tu pa je začel pazno vleči črto za črto, neprenehoma opazujoč pri svojem delu, ga li kdo ne vidi. Potem pa je dal zvezek svojemu tovarišu.

In kar nakrat zapazi gospod učitelj, kako postajajo učenci okoli Poličarjevega Francka nepazljivi, kako se skrivaj smejejo in pomežikujejo. In precej je imel grešnika.

„Pavlič!“

Pavlič je skočil po koncu in skušal skriti nekaj pod klop, potem pa je začel jecljati prestrašen:

„Nekateri stavki — dopovedek —“

„O tem nisem vprašal. Kaj pa imaš tam v roki?“

„Zvezek ...“

„Da, da, zvezek! Pokaži mi vendar, prijatelj, tisti zvezek!“

Ah, to je bila težka stvar! Ali kaj, ko ne gre drugače!

„Torej, zato si tako nepazljiv! čegav je ta zvezek? Lep nemarnež to, še imena nima napisanega!“

„Moj ni!“ dejal je jokaje Pavlič.

„A kje si dobil?“

„Jurek mi je dal!“

„Tako! Jurek!“

„Meni je dal Slavič!“ oglasi se brž Jurek.

„Meni pa je dal Poličar!“ trdi Slavič.

„Tako, tako! In kdo je dal tebi, Poličar?“

A naš Francek vstane, gleda v tla in molči.

„Kdo je to risal?“ povpraša učitelj strogo ter mu pokaže zvezek.

Na zvezku je bila narisana mala človeška postava s strašno dolgim nosom, iz katerega je kapala kri v veliko skledo. Spodaj pa je bilo napisano: To je Mihelič.

Mihelič je bil majhen, priden učenec v prvi klopi, katerega je imel učitelj prav rad. Prejšnji dan pa je po nesreči padel in se pobil na nosu.

„Kdo je to storil?“ reče učitelj še jedenkrat.

„Jaz“, odgovori Poličar boječe.

„Tako! Ali ne veš, da je Mihelič tvoj součenec, tvoj prijatelj, in da se ne smemo norčevati iz ptuje ne-

sreče? In ali ne veš, da treba mej poukom paziti in ne motiti drugih s takimi stvarmi?"

Francek molči.

„Vzemi knjigo in pojdi v kot. Ti pa, Mihelič, nesi ta zvezek precej domov Poličarjevi materi. Pa pridi brž nazaj!“

„Saj ne bom več!“ zaihti Francek.

„Tiho! Prej bi se bil premislil! Vsaka pregreha pa zasluži kazen!“

In gospod učitelj je še zapisal par besedij na zvezek in dal Miheliču.

* * *

Ko je prišel Francek ob jednastih domov, je dobil najprej od očeta zaslužno kazen. Potem pa je moral čuti od babice še te besede:

„Le čakaj, malopridnež! Do sv. Nikolaja ni daleč! Bomo videli, kaj ti prinese!“

Te besede so ga zbudle v srce. Kakor polit kužek splazil se je v kuhinjo, da bi čul vsaj od matere kako tolažilno besedo. — Kaj še!

„Učit se pojdi, nemarnež! Samo žalost in bridkost mi delaš!“ porekli so mati.

„Saj bom priden, mama!“ zaihti Francek.

„Doslej ne kažeš, da bi hotel biti! Ali se ne sramuješ? O, da bi bil kakor je Mihelič, iz katerega si se norčeval!“

Francek pa je govoril poln solz pretrgano:

„Kaj pa, mama, ali — prinese — kaj — sveti — Miklavž —?“

Tedaj pa so rekli mati resno:

„A tako? Zato se torej jočeš, ker se bojiš kazni, a ne zato, ker si grešil! Sram te bodi! O, ne bojiš se zastonj! Kdor greši, a se kesa, temu se vedno odpusti. Kdor pa ne obžaluje svoje zmote, ta je vreden tem večje kazni! Pojdi!“

In Francek je šel.

Ali si je zapomnil materine besede? Jaz ne vem. Pa upajmo! Sicer pa ni več dolgo do sv. Nikolaja in tačas bomo videli, mu li je sveti škof odpustil ali ne.

Glávor.

Venec legend.

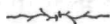
(Nabral Fr. Kralj.)

22. Večna pomlad.

Na koncu smo. Vem, da so se moji čitatelji že naveličali poslušati enakomernih legend, zato pa sklenem. Le jedno bom še v slovo povedal.

Pomlad je prosila Boga, da bi smela večno vladati, in Bog ji prošnjo usliši. Vsa narava se je dražestno oblekla in večna pomlad je zavládala po zemlji. Skraja so je bili ljudje veseli, in so ljubili cvetke, a kmalu so se jih naveličali in jih prezirali.

To je bolelo cvetlice, in prosile so Boga, naj v kazen ljudem odvzame večno pomlad. In tudi to pot je Bog uslišal prošnjo in je ustvaril poletje, jesen in zimo. Sedaj pa ljudje vzdihujejo po večni pomladi, a zaman. Tako sem posvetil zadnjo legendo cveticam, o katerih nisem posebej pisal. Ni več večne pomladi, toda vi se ne žalostite zaradi tega preveč, dragi čitatelji. Saj imate v srcih večno pomlad, dokler ste nedolžni. In kedaj bomo tudi vživali v nebesih večno pomlad, le Bog daj, da je nam da. Sto željo se tudi poslavljam od vas! Bog vas ohrani!

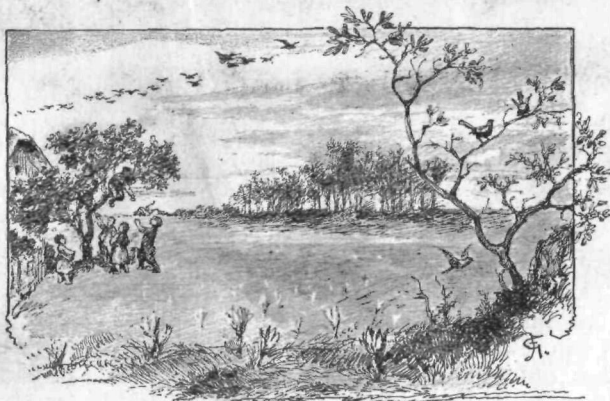
Božična noč.

Pozdravljam, noč te dična,
O sveta noč božična!
Ti si rešitve naše zôr,
Ti sreče naše si izvôr,
Saj ta večer se izpolnilo
Ljubavi naročilo je ...
Nebo se nam je odklenilo,
Blagosti nam rodilo je ...
Poslanka božja, ti na svet
Pokoja si prinesla spet.

Pozdravljam, noč te dična,
O sveta noč božična!
Zato slavímo te nocoj,
Radosten nam prihod je tvoj,
Kot angelj z belimi peroti,
Takó nam ti hitiš naproti,
Radost deleč, blagost deleč...
Srce in dušo nam blažeč,
Pozdravljam noč te dična,
O sveta noč božična!

Ljudmila.

34. Jesen.

Allegro.

P. Angelik Hribar.

1. Je-sén je tu, po vr-tu v tra-vi Pod-le-sek
2. Slo-vó že la-stov-ke so vze-le, V grmovju
3. Po njivah se ži - vi-na pase, Več žit-ne
4. Je-sén ru-me-na, dobra žena! O - tro - ci

1. cvete ne-ve-sél; Na-jug le-te-li so žr-
2. čr-ni kos molči; Se-ni-ce so pri-šle ve-
3. bilke ni ni-kjér; Ple-vél zdaj po str-ni-šču
4. se je ve-se-lé; Ru-de-ča. be-la in ru-

1. ja-vi, Hladán je čas se nam za-čél.
2. se-le Od mrz-le se-ver-ne stra-ni.
3. ra-se, Pa-stir-ci ku-ri-jo zve-čer.
4. me-na Na drevju ja-bol-ka zo-ré.

Jož. Stritar.

Ubožec in dete.

Oj dete malo, dete ljubo,
 Črez vse si srečno ti stvari;
 Ti se smehljaš mi zadovoljno
 A mene tarejo skrbi.

Nihče mi postelje ne stelje,
 Nihče ne kuha mi jedi:
 Tu se najém, a tam počijem,
 Drugače tebi se godi.

Jaz nič ne vem, kje bodem kosil
 In kje večerjo bom dobil:
 Ne vem, kje bom nocoj prenočil
 Kje dan me jutri bo budil.

Če lačen si, ti dajo jesti.
 Na večer posteljo mehko
 Pri mami in pri očetu
 Zaspí se pač lahko sladko.

Oj dete malo, dete ljubo
 Zdaj srečno si nad vse stvari,
 O Bog ne daj, da še kdaj tebi
 Tako, kot meni se godi.

Zorko.

Kratkočasnici.

1. Razumljivo: „Ti, Tone, to so pa res učeni gospodje, ki znajo izračunati solnčne in lunine mrke“, reče Jurče svojemu sošolcu. — „I, kaj je neki to imenitnega, saj vidijo v pratiki vse zapisano“, odreže se Tone.

2. Nepotrebna stvar. Tine pa Tone sta šla počasi proti domu. Kar reče Tine: „Ti, Tone, kaj meniš, ali bi lažje prestali brez solnca ali brez meseca?“ — „E, to se razume, da lažje brez solnca; saj je po dnevi že itak svetlo.“

Ź. Kovec.

Rešitev zastavice v 11. številki:

Čebula — bučela.

Prav so uganili: Zadnikar Pepi, učenec v Ljubljani; Adamič Marička, učiteljica pri sv. Petru v Ljubljani; Levec Leon, dijak I. r. višje gimn. v Ljubljani; Šlamberger Tonček, tretješolec, Inka in Nuša, učenki v Kranju; Furlani Pepi, Štef in Romi v Ilirski Bistrici; Zupanc Ernst, drugošolec v Ljubljani; Zorc Rudolf, prvošolec v Ljubljani; Novak Viktor in Leopold, učenca v Idriji; Pirkovič Roza, učiteljica v Polh. Gradcu; Vršič Lojzek, realčan v Ljutomeru; Krapš Josipina v Idriji; Kragl Viktor, dijak v Trzinu; Osana, Tinica in Milka v Svibnem; Jekl Jožef, učenec v Celovcu; Urbanc Fr., učenec III. razreda, Zor Karol, prvošolec, Dolinar Lavoslav, četrtšolec v Kranju; Pušenjak Amalija, Micika in Milica, učenke v Cvenu; Stare Bruno, dijak v Ljubljani; Dežela Frid., učenec V. r. v Idriji; Mimi Rantova, poštna uprava, na Dobrovi; Trafenik Hedviga, nadučit. kći pri Sv. Florijanu blizu Rogatca; Albrecht Val., Lapajna Fr., učenca V. razr. v Idriji; Klemenčič Jan., Sprajcar Peter,

Kozmož Zmagosl., Jclenec Cel., Hacin Jan., Dolencec Jan., dijaki v Kranju; Korenčan Francka, Bergant Pavla, Budinek Mici, Subodolnik Tončka, Tavčar S., učenske I. razr. mešč. šole pri čč. uršulinkah v Ljubljani; Rosina Joško in Ljubomira, učenca mestne šole v Rudolfovem; Šalamun Marija, učenka V. razr. pri Sv. Miklavžu; Vrabl Ivan in Kočevar Inka, učenca v Središću; Karba Ciril, Janez in Kristina, učenci na Cvenu; Borštner Anton, Janc Jožef, Zupančič Anton, Kanizar Fr., Mestnik Fr., učenci IV. r. v Trbovlje-Vodah; Langerholc Marija, učenka III. r. v Škofji Loki; Pogačnik Joško, učenec v Ljubljani; Majdič Demeter, učenec IV. razreda v Kranju; Strauss Matilda, Zupančič Uršula, Kalin Julka, Bisjak Jer., Vilhar Francka, gojenke Lichtenthurnovega zavoda v Ljubljani.

„Angelček“, vaš prijatelj, učitelj in voditelj, že zopet trka na vrata in prosi, da ga blagovolite prijazno vsprejemati tudi v nastopnem letu. Želi si dobrih, bogoljubnih otrok. Zato vam bo zopet podajal lepih naukov za čednostno življenje, mičnih povestic, umetnih pesmic s napevi in brez napevov, zastavic in bistroumni nalog ter drugih kratkočasnih in poučnih sestavkov. Čim več bo imel naročnikov, tem vspešnejše bo izvrševal svojo nalogo. Skušajte mu toraj mej svojimi tovariši in znanci pridobiti še več novih prijateljev.

Prodajajo se še tudi poprejšnji letniki in sicer:

I.—IV. tečaj po 40 kr., V. in VI. pa po 50 kr. kart. Zlasti oni srečni otroci, kateri so odbrani, da pojdejo k prvemu sv. obhajilu, ne najdejo v nobeni slovenski knjigi toliko lepih naukov, kakor v „Angeljčku.“ — Tečaja III. iz leta 1895. nam preostaja več izvodov; zato smo pripravljene svojim naročnikom ga oddajati brezplačno, ako se oglasijo ganj in dopošljejo 10 kr. za pošiljatev.